

M U S I C A L

CHICAGO

FRED EBB & BOB FOSSE JOHN KAUNDER FRED EBB

LISKETTO

MUZYKA

TEKSTY
PIOSENEK

na podstawie sztuki Chicago Maurine Dallas Watkins
Michał Roniker - przekład Wojciech Młynarski - przekład piosenek Aleksander Mazur - kierownictwo muzyczne
Waldemar Staszewski - choreografia Monika Graban, Radek Dębniak - scenografia, kostiumy
Robert Skolmowski - inscenizacja i reżyseria.

TEATR
MUZYCZNY
OPERETKA WROCŁAWSKA
dyrektor naczelny i artystyczny - Katarzyna Koneczna

PREMIERA
29.04.2000

PATRONAT MEDIALNY

POLSKIE CENTRUM HANDLOWE
sponsor reklamy

Chicago – to musical, który od kilku lat święci tryumfy artystyczne i kasowe na wielu scenach świata. Nic dziwnego, że postanowiliśmy wprowadzić tę pozycję do naszego repertuaru.

Muzyka musicalu – mimo, iż skomponowana współcześnie – stylistycznie tkwi w latach dwudziestych XX wieku, treść zaś, oparta jest na faktach. Chicago, miasto legenda – horror tamtych lat – kojarzy się z prohibicją, rozpustą i przestępstwem. Świątek bezprawia rządzi tutaj nie tylko dnem społecznym – ale ogarnia wyżyny. Akcja musicalu ukazuje sposoby manipulowania prasą, pocziwymi *szarymi* ludźmi i – co najgorsze – niezależnymi instytucjami, np. sądem.

Można więc zadać sobie pytanie – czy sięgnęliśmy tym razem do pozycji amoralnej? – a dozwolenie na oglądanie przedstawienia od lat 17 jest chwytem reklamowym, kokieterią, czy dodatkowym magnesem dla zwiększenia kasy? – Otóż nie – prezentujemy bowiem rzecz o niemoralności, żeby dotknąć Waszych sumień, uwrażliwić Waszą czujność, a tym samym zachęcić do propagowania prawdziwych wartości moralnych. Przerysowując, deformując karykaturalnie niektóre postacie i zdarzenia chcemy świadomie osiągnąć ten cel.

Zresztą tęsknotę do zmian wyrażają w musicalu same bohaterki przestępczynie – podkreślając, że jest to trudne, niepopularne lecz konieczne.

Na zakończenie pragnę zwrócić uwagę Państwa na artystyczne i wykonawcze walory spektaklu osiągnięte dzięki wspaniałej muzyce, scenografii i choreografii a zwłaszcza dzięki koncepcji inscenizacyjnej i reżyserii. Spektakl ten stawia wielkie wymagania również przed wykonawcami – artystami – czy im sprostają?

Ocenicie Państwo sami.

Z życzeniami głębokich przeżyć i pozdrowieniami.

Michał Roniker

CHICAGO

musical

libretto

muzyka

teksty piosenek

Fred Ebb i Bob Fosse John Kander Fred Ebb

na podstawie sztuki *Chicago* Maurine Dallas Watkins

przekład

Michał Roniker

przekład piosenek

Wojciech Młynarski

kierownictwo muzyczne

Aleksander Mazur

inscenizacja i reżyseria

Robert Skolmowski

choreografia

Waldemar Staszewski

scenografia, kostiumy

Monika Graban, Radek Dębniak

współpraca muzyczna

Alan Urbanek

asystent reżysera

Elżbieta Cieślawska

przygotowanie chóru

Bogusława Orzechowska

konsultant ds. iluzji i akrobatyki

Wacław Łysakowski

chór, balet, orkiestra

premiera
29 kwietnia 2000 r.

ALEKSANDER MAZUR

Absolwent wrocławskiej PWSM, ukończył klasę klarnetu w 1969r. Współpracował z STS w Warszawie, występował z własnym zespołem w krajach Europy Zachodniej, a w latach 1971–73 w orkiestrze rozrywkowej w Ameryce Środkowej. Pod koniec lat 70. sprawował kierownictwo muzyczne wokalne grupy VOX, współpracował z Orkiestrą PR w Poznaniu i Big-Bandem G. Broma. Współpracował z gwiazdami polskiej estrady, m.in. Ireną Santor, Bogusławem Gromnickim, Violetą Villas, Kaliną Jędrusik, Andrzejem Rosiewiczem, Krzysztofem Krawczykiem. Do początku lat

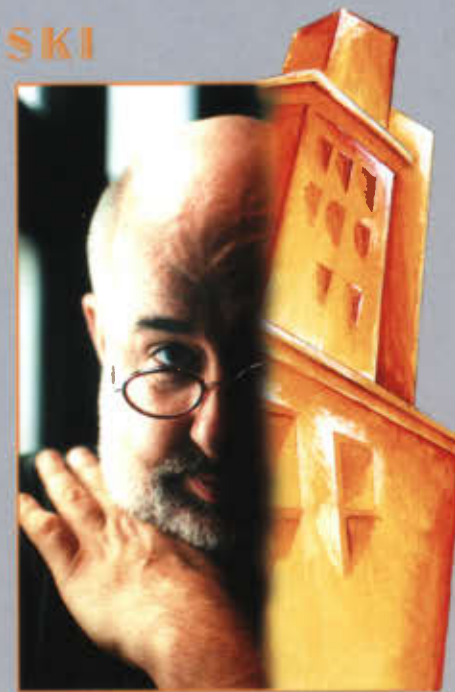
90. występował jako solista instrumentalista m. in. na statkach Royal Coribbean Cruireline. Od 1993 r. jest wykładowcą AM im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Prowadzi zajęcia m. in. z zakresu podstaw improwizacji jazzowej, aranżacji. Jest założycielem, kierownikiem muzycznym i dyrygentem Big-Bandu AM we Wrocławiu oraz Big-Bandu All Stars przy wrocławskim CS Impart. Jest założycielem, kompozytorem, aranżerem i opiekunem artystycznym grupy The Sound Office – żeńskiego kwartetu wokálnego istniejącego od czerwca 1996 r.

WALDEMAR STASZEWSKI

Kierownik baletu i pierwszy tancerz Teatru Muzycznego – Operetki Wrocławskiej, choreograf i pedagog baletu. Ukończył Państwową Szkołę Baletową w Warszawie oraz studia na Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie, kierunek – pedagogika baletowa. Uczył w Poznańskiej Szkole Baletowej i teatrach operowych. Doksztęcał się w Paryżu i w Wiedniu. Tańczył w Niemczech, Francji, Austrii, Luksemburgu, Włoszech, Izraelu, Danii, Belgii, Szwajcarii i na Węgrzech. Najważniejsze zatańczone partie: Zygfyrd, Rotbard (*Jezioro łabędzie*), Twardowski (*Pan Twardowski*), Książę (*Kopciuszek*, *Królowna Śnieżka*, *Dziadek do orzechów*), Pietruszka, Colas (*Córka źle strzeżona*), Romeo, Merkutio (*Romeo i Julia*), Poeta (*Sylfidy*), Wódz Połowców (*Tańce Połowieckie*), On (*Błękitna Rapsodia*). Choreografie baletów – *Córka źle strzeżona*, *Królowa Śniegu*, *Piotruś i wilk*, *Dziadek do orzechów*, operetek – *Zemsta nietoperza*, *Kram z piosenkami*, *Hrabia Luksemburg*, oper – *Traviata*, *Carmen*, musicali – *Hello, Dolly!*, *O dwóch takich, co ukradli księżyc*, teatralnych koncertów okazjonalnych – 40-lecie Teatru Muzycznego, sylwestrowych, *Strauss-Gala* *Koncert w Polsce*, Niemczech, Austrii i Holandii.

ROBERT SKOLMOWSKI

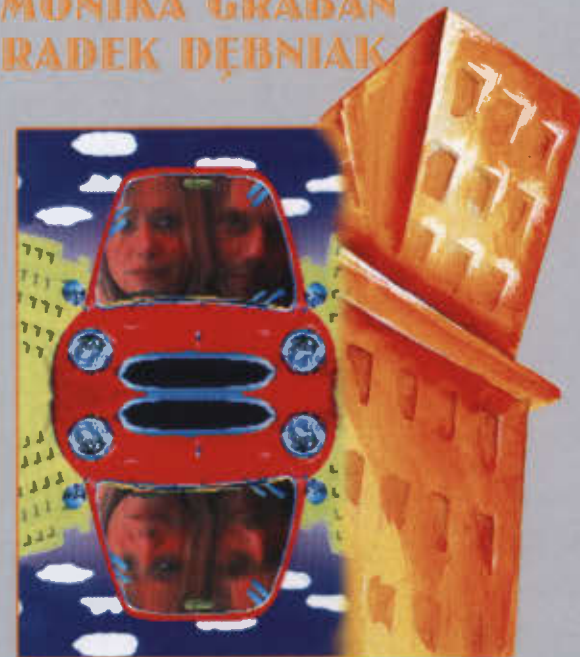

Reżyser i scenarzysta. Absolwent Wydziału Reżyserii Dramatu krakowskiej PWST. Autor ponad 50. realizacji teatralnych i telewizyjnych. Współpracował z wieloma teatrami operowymi w Polsce (Teatr Wielki w Poznaniu, Opera Śląska, Opera Nova w Bydgoszczy, Teatr Wielki w Poznaniu, Opera Wrocławska, Teatr Muzyczny w Gdyni), a także teatrami dramatycznymi. Spośród ponad 40. oper, które zrealizował wrocławianie widzieli 7. jego realizacji (m. in. *Otello* Verdiego, *Widma* Moniuszki, *Samsona i Dalilę* Saint-Seansa, *Requiem* Verdiego, a ostatnio *Kantany* Bacha. Jego przedstawienia oglądali także widzowie Japonii, Hongkongu, Tajwanu, Wielkiej Brytanii, Holandii, Belgii, Danii, Szwajcarii, Niemiec i Austrii. Od paru lat jego

realizacje goszczą na Letnim Festiwalu w Xanten. W ubiegłym roku wygrał ranking reżyserów *Przeglądu Tygodniowego*, zaś *Napój miłosny* Donizettiego w Teatrze Wielkim w Łodzi został uznany za przedstawienie sezonu 1998/1999 i otrzymał Złotą Maskę – nagrodę recenzentów. Prowadzi także działalność pedagogiczną i ma własną audycję radiową. Jest współzałożycielem Śląskiej Opéry Kameralnej. Najlepiej czuje się chyba w komedii, gdzie może dowolnie bawić się konwencjami teatralnymi, aluzjami do współczesności i gdzie może objawiać swoje ogromne poczucie humoru.

Dyplom ASP w Warszawie otrzymali w 1993 roku. Od 1992 zajmują się scenografią, grafiką użytkową i malarstwem – często wspólnie, ale nie zawsze. Większość stanowią realizacje telewizyjne – głównie programy artystyczne, rozrywkowe, koncerty i festiwale: (*Art Noc*, *Roknoc*, *Kocham Kino*, *Pozytywka – Magazyn Rockowy*, *Jazz Jamboree* – od 1995, *Warsaw Summer Jazz Days* – od 1996, *Festiwal Muzyki Kresowej* – od 1998, *Ogólnopolski Przegląd Kabaretów* w Koszalinie – od 1997, *Festiwal Kultury Romów Ciechocinek* – od 1997, *Biesiady Weselne* w Węgorzewie – od 1997, *Finał Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy* – od 1995, telewizyjne realizacje animowane – m. in. realizacja około 20 wideoklipów zespołów polskich, takich jak: *Armia*, *Aggressiva 69*, *Bielizna*, *Quo Vadis*, *Róże Europy*, oraz programy publicystyczne: *Tok Szok*, *MdM*). W roku 1999 – *Carmen*, *Madama Butterfly*, *Czarodziejski Flet* dla Teatru Wielkiego w Łodzi. Seria animowanych miniatur – *Limeryki Alfabetyczne*. W latach 1997–1998 Radek Dębniak był dyrektorem artystycznym i programowym polskiej sekcji EXPO w Lizbonie.

MONIKA GRABAN RADEK DĘBNIAK

MUSICAL CZY OPERETKA

Dlaczego Jan Strauss nie pisał musicali? Bo nie wiedział, że musical to jak operetka, rodzaj spektaklu muzycznego, najczęściej z gatunku komedii, zwykle dwuaktowego, złożonego z dialogów, partii śpiewanych, piosenek solowych i zespołowych (duety, tercety, chóry) oraz partii tanecznych. A miałby o wiele łatwiejsze zadanie, bo musical w odróżnieniu od operetki, charakteryzuje swoboda formalna i nie musiałby pisać uwertury oraz rozbudowanego finału. Może przyczyną był brak dobrego libretta. W musicalu odznacza się on realizmem, bądź jest adaptacją pozycji światowego repertuaru dramatycznego, w operetce waha się między idiotyzmem, a bajką. Wy tłumaczeniem może być fakt, że Strauss bardziej lubił piękny śpiew niż preferowaną w musicalu technikę aktorską.

A mógłby pan Jan pisać musicale, bo pierwsze udokumentowane przedstawienie lekkiego teatru muzycznego na gruncie amerykańskim odbyło się w 1735 roku, w dużej sali rozpraw sądu kolonialnego w Charlestonie, w Południowej Karolinie. Aktorzy byli amatorami, a wykonane dzieło to *ballad opera* Flora. Sukces przedsięwzięcia doprowadził do dalszych tego rodzaju produkcji i regularnych *opera seasons* w innych miastach. A gdy w 1750 roku wystawiono po raz pierwszy *Beggar's Opera* w Nowym Jorku, nowy gatunek spopularyzował się już powszechnie. Kolejnym etapem teatru amerykańskiego w drodze do musicalu był bogaty spektakl o melodramatycznej akcji, pełen oszałamiających efektów scenicznych, przyprawiony pieśniami, chórami tańcami – *The Black Crook (Czarny diabeł)* wystawiony w Nowym Jorku w 1866 roku. Jego produkcja w iście hollywoodskim stylu kosztowała 55.000 dolarów. Publiczność fascynowała przez pięć i pół godziny każdego wieczoru hłaśliwy kalejdoskop, nigdy przedtem w teatrze nie widzianych sensacji, a przede wszystkim balet stu nader skromnie odzianych złotowłosych dziewcząt. Ataki Kościoła na wystawianie takich *pogańskich orgii* i pełna oburzenia wrzawa w prasie spowodowały run na kasy i wyprzedzą aż 474 razy sali teatralnej. Rok 1874 przynosi po raz pierwszy określenie *musical* w związku z wystawieniem *Evangeline*. Już nie jako kompilację popularnych utworów muzycznych, ale dzieło jednego kompozytora Edwarda E. Rice'a.

Chociaż operetki Gilberta i Sullivana święciły w Ameryce triumfy, do sztuk francuskich – Offenbacha, czy austriackich – Straussa, odnoszono się tam niechętnie. Przyzwyczajony do aplauzu i rozpieszczany przez publiczność *Król walca* nie przeżyłby na pewno faktu, że jego *Zemsta nietoperza* wystartowała w Ameryce na krótko i to dopiero w 1912 (na szczęście już nie żył). Dopiero *Wesoła wdówka* F. Lehara podbiła na moment serca Amerykanów, wywarła wpływ na ich twórczość i zniknęła wraz z innymi operetkami z repertuaru teatrów muzycznych.

Twórcy amerykańscy uważali i słusznie, że pojawiające się w europejskich librettach zakochane księżniczki należą już do przeszłości i zaczęli wykorzystywać w swoich tekstach literackich codzienność, a w muzyce jazz. I tu musimy przede wszystkim pamiętać o dwóch podstawowych rodzajach musicalu, są to: musical comedy i musical play. Ten pierwszy, choć kołatały się w nim jeszcze echa opery buffo, to już jest to specyficzna odmiana czysto amerykańskiego teatru muzycznego tzw. elegancki, świeży, gładki. Widza nie traktowano tutaj jak zapóźnionego w rozwoju dziecka, które pragnie jedynie się bawić i oglądać baśniowe cuda, tylko jako osobę dojrzałą i myślącą. Stopniowe podnoszenie poziomu literackiego i intelektualnego, uszlachetnienie kunsztu inscenizatorskiego formy pierwszej, dało w efekcie końcową – musical play. I tu należy

wymienić nazwiska paru kompozytorów – gigantów, dzięki którym mówić możemy o musicalu w ostatecznej jego postaci: George Gershwin *Lady Be Good* (1924), *Of Thee I Sing* (1932), Vincent Youmans *No, No Nanette!* (1925), Jerome Kern *Show Boat* (1927), Irvin Berlin *Annie get your gun* (1946). Maksymalną integrację muzyki i tekstu wykazał M. Rodgers i O. Hammerstein w musicalu *Oklahoma* (1947) i *South Pacific* (1949), a następnie Cool Porter w *Kiss me Kate* (1946) i *Can Can* (1953). W latach 50. naczelną zasadą twórców musicalu stało się traktowanie wszystkich jego elementów jako całości. Tu wymienić należy *My Fair Lady* (1956) F. Loewe i *West Side Story* (1957) L. Bernsteina. Dalszy rozwój doprowadził do widowisk drogiej i przeladowanych np. *Hello, Dolly!* (1964) J. Hermana, by w końcu lat 60. w musicalu nastąpiło poszerzenie granic gatunku, zarówno pod względem treści jak i formy. Przykładem może być love-rock musical *Hair* (1967) G. McDermota, poruszający problemy młodego pokolenia, *Godspell* (1971) S. Scharza oraz *Jezus Christ Superstar* (1971) A. L. Webbera i T. Rice'a, którego treścią są ostatnie dni życia Jezusa. I tak Broadway – wielka nowojorska ulica rozrywkowego teatru, stała się ogniwem łańcucha, w którym młodzi przejmując wraz z dziedzictwem wielkich twórców obowiązki dalszych poszukiwań, przekształcili operetkę w musical, a kankan i walca – w balladę i jazz.

John Kander dobrze przygotowany był do pisania musicali. Ukończył studia muzyczne, pracował jako dyrygent i aranżer w teatrach Broadwayu, pisał z powodzeniem piosenki dla Barbra Streisand i Lizy Minelli. Sławę przynoszą mu musicale napisane we współpracy z librecistą i autorem tekstu Fredem Ebbem: *Cabaret* (1966), *The Happy Time* (1968), *Zorba* (1968) i wreszcie *Chicago*, którego premiera odbyła się 1975 roku. Libretto musicalu oparte jest na dramacie reporterki sądowej – Maurine Watkins. Za kanwę literacką posłużył sensacyjny proces o morderstwo, który odbył się w Chicago w 1924 roku. W musicalu w głównej roli wystąpiła znakomita Liza Minelli. Dzięki m. in. jej grze scenicznej *Chicago* osiągnęło sukces 947 spektakli.

Nie jest to libretto dla Jana Straussa. Opowieść o morderstwie, chciwości, korupcji, przemocy, wyzysku, wiarołomności i zdradzie. Jak mówi witający publiczność mistrz ceremonii o *rzeczach, które bliskie są sercu każdego człowieka*. Rzecz dzieje się w Chicago pod koniec lat dwudziestych. W nim piękna i młoda Roxie Hard morduje z zimną krwią swojego kochanka Freda. Liczy na to, że całą winę za popełnione zabójstwo weźmie na siebie jej mąż – Amos. Ten waha się, lecz kiedy dociera do niego prawda o niewierności żony, nie ma zamiaru wziąć winy na siebie. Roxie zostaje aresztowana i dołącza do grona 6 morderczyń z okręgowego aresztu. Każda z nich zabiła męża lub kochanka, ale o swoje życie są spokojne – od 47 lat żadna z kobiet nie została skazana na karę śmierci. Zresztą wystarczy oddać się w ręce adwokata Billy Flynna, by za niedużą sumę 5.000 dolarów wykręcić się od kary. Bo jak mówi Flynn – *Złotousty Książę Sali Sądowej, za pieniądze da się załatwić wszystko*. *Gdyby Jezus Chrystus mieszkał dziś w Chicago i gdyby miał pięć tysięcy dolarów, i gdyby przyszedł do mnie, sprawy przybrałyby inny obrót*. Dlatego wystarczy dokonać *nieznacznej korekty* biografii Roxie, by z bezczelnej morderczyni stała się biedną zabłąkaną owieczką. Chicago to brutalne miasto, tak brutalne, że strzelają tu nawet do kobiet, ale jeden typ człowieka ma tu nieodparty urok – nawrócony grzesznik. To potrafi wzruszyć każdego dziennikarza, a dobry wizerunek w prasie zapewnia nie tylko przyjemność sławy, ale i linię obrony w sądzie. Bo przyczyny upadku moralnego to alkohol i cały ten jazz... Dlatego należy wcisnąć ludziom kit i ciemnotę, rzucić ochłapy, a nie zorientują się, że jesteście hochsztaplerem. Należy tylko pamiętać, żeby nie ufać nikomu. Najlepszym przyjaciелеm jest człowiek sam dla siebie. A potem przychodzi pytanie: Co stało się z uczciwością? Z etyką? Z dobrymi manierami? Dzisiejsze czasy... A kiedy reporterzy nie czekając na wynik rozprawy gonią za nową sensacją, Roxie z koleżanką z celi Velmą śpiewa: *nic nie trwa wiecznie. Dobre czasy dla przestępców się zmieniają. Za 50 lat wszystko się zmieni. Czyżby?*

Elżbieta Szomańska

OBSADA

EWA SZYDŁO *Roxie Hart*
MAŁGORZATA SZEPTYCKA *Velma*
EWA KLANIECKA *Strażniczka Morton*
ELŻBIETA KŁOSIŃSKA *Mary Sunshine*
WIESŁAWA WAWRZYNIAK *Annie*
MONIKA GRUSZCZYŃSKA *Hunyak*
JOLANTA ANDRZEJEWSKA *Mona*
DOROTA WOROŻBICKA *June*
IWONA STANKIEWICZ *Liz*
MAGDALENA CURYK *Kitty*

OBSADA

Mistrz ceremonii ROBERT KOWALSKI
Fred Casely TOMASZ SZTONYK
Amos Hart RYSZARD KLANIECKI
Sierżant Fogarty MAREK SZYDŁO
Billy Flynn TOMASZ JANCZAK
Adwokat Aaron WIESŁAW GAWAŁEK
Ława przysięgłych WOJCIECH ZIEMBOLEWSKI
Prokurator Harrison MARIAN OGORZELEC
Wysoki Sąd MIROSŁAW OWCZAREK
Lekarz KRZYSZTOF PAJĄCZKOWSKI

Roxie

Billy

Velma

TEN CAŁY JAZZ

Vamp 3x

Velma F

Stuchaj no jak co noc

wo ta nas ten cały jazz zroluję

w doł pancio- chy i ni nie my uwaz w ten

ca-ty jazz kraję znam gdzie spęły się po sort cudny

zimny gin gorący pia-na rytm i w ruz tam

można też zarobic i to jest ten ca

ty jazz piano solo

JOHN KANDER CHICAGO

Choć trudniej przychodzi mi to na piśmie, uwielbiam wypowiadać się na temat piękna w muzyce, do której przyłgnąłem nie bacząc na jej gatunek, styl, pochodzenie itd. Mam także własną romantyczną miarę ocen, którą posługuję się niezależnie od mojej woli. Jest to rodzaj specjalnej emocji radośnie-miłosnej i... kiedy mogłoby się wydawać, że nie pozostaje w mojej duszy za wiele miejsca na analizę czy opis, ja jednak chętnie komentuję, ale i ostrożnie na wypadek zjawisk już powszechnie uznanych. Te niekiedy historia krzywdzi puszczając w niepamięć, natomiast na pewno znacznie rzadziej nagradza... może przez chwilę... dzieła wątpliwe. Kiedy w 1960 r. odkryłem sztukę amerykańskiego saksofonisty tenorowego Stana Getza, porażony jego wielkością nie miałem wątpliwości, że ten pokarm muzyczny nie pozwoli mi być artystą głodnym. Jazz – obok moich klasycznych studiów stał się prawdziwą namiętnością, ale i kłopotem, jako że nie miał legalizacji w ówczesnym szkolnictwie muzycznym. Kolejne lata – a było ich w moim życiu czterdzieści zawodowych, to także pobyty w USA, gdzie pilnie obserwowałem między innymi przemysł rozrywkowy. Prawdziwe fabryki pomysłów i dochodów. Silna konkurencja na planetach show-bussinesu to tak wiele wspaniałych twórców i odtwórców, że nie sposób ich tu i teraz wymienić. Wśród plejady historycznych gigantów pojawiła się super ciekawa muzyka pana Johna Kandra. „Cabaret” z niezrównaną gwiazdą, odtwórczynią głównej roli Lizą Minelli, stał się przebojem na całe lata. „Chicago” – nieco młodsze nawiązuje do estetyki muzycznej stylu jazzowego znanego pod taką samą nazwą. I choć jak bywa w musicalach pojawia się sporo muzyki uzasadnionej teatralnie, czy wręcz ilustracyjnej, to smakosz jazzu odnajdzie klimaty – miody tamtej epoki. Sama instrumentacja to niepełny big-band i kilka instrumentów do tego, sekcja rytmiczna z głęboko osadzoną w korzenie rage-timów tubą i bąblem. Pan Kander niektóre partie przewidział dla muzyków jazzowych, ale jego aranżerski kunszt nie traci za wiele, gdy w orkiestrze zasiadają zawodowi muzycy niekoniecznie improwizujący. Z pewnością, jak zaznaczyłem na początku, opowiedziałbym o wiele barwniej na żywo zarówno o wokalne jak i instrumentalnej stronie dzieła. Napisać tak, by w kilku zdaniach oddać ducha tej pięknej muzyki nie jest łatwo, warto więc kusić Państwa do obejrzenia i posłuchania tego niecodziennego barwnego widowiska. Wiele jest melodii, które nawet gdy nie są przebojami, to mają swoją siłę innego napędu. W miarę słuchania romans jakby powoli przemienia się w uczucie. Zapewniam Państwa – coś w tej muzyce jest innego, magicznego... Kończąc, mam też nadzieję, że czas przeznaczony na „Chicago” nie będzie czasem straconym. Niektóre melodie zapamiętacie natychmiast. Życzę zabawy, relaksu i szczególniego rodzaju miłości.

Aleksander Mazur

KALENDARYUM MUSICALI

NO, NO NANETTE!

Vincent Youmans; premiera 4 III 1963 r.

DZIĘKUJĘ CI, EWO!

Stanisław Renz; premiera 23 III 1964 r.

MY FAIR LADY

Frederick Loewe; premiera 3 XII 1956 r.

OSTATNI ROMANS KSIĘCIA VALENTINO

Andrzej Markiewicz, Edward Pallasz; prapremiera 17 X 1969 r.

NA SZKLE MALOWANE

Katarzyna Gärtner, Ernest Bryll; prapremiera 6 III 1970 r.

MIŁOŚĆ SZEJKA

Marian Lida; premiera 22 I 1971 r.

KARIERA NIKODEMA DYZMY

Andrzej Hundziak; prapremiera 6 IV 1972 r.

DAMA OD MAXIMA

Ryszard Sielicki; premiera 21 I 1973 r.

HELLO, DOLLY!

Jerry Herman; premiera 25 V 1974 r.

NAJPIĘKNIEJSZA

Marian Lida; premiera 25 X 1974 r.

MACHIAVELLI

Jerzy Wasowski; premiera 31 XII 1977 r.

NIE KŁAM KOCHANIE

Tadeusz Kierski; premiera 25 VIII 1978 r.

BŁĘKITNY ZAMEK

Roman Czuby; premiera 12 V 1979 r.

MÓJ PRZYJACIEL BUNBURY

Gerd Natschinski; premiera 17 VII 1982 r.

DZIĘKUJĘ CI, EWO!

Stanisław Renz; premiera 23 II 1985 r.

MY FAIR LADY

Frederick Loewe; premiera 28 II 1986 r.

PORWANIE SABINEK

Franz Paul Schönthan; premiera 22 XI 1986 r.

SKRZYPEK NA DACHU

Jerry Bock; premiera 22 VI 1991 r.

CABARET

John Kander; prapremiera 26 VI 1992 r.

HELLO, DOLLY!

Jerry Herman; premiera 6 VI 1994 r.

ZORBA

John Kander; premiera 22 XI 1997 r.

KSIĘGA DŻUNGLI

Roman Kofakowski wg powieści R. Kiplinga; prapremiera 28 II 1998 r.

SZTUKMISTRZ Z LUBLINA

Zygmunt Konieczny; premiera 30 V 1998 r.

BĘDZIE LEPIEJ ?!

Bohdan Łazuka; premiera 13 I 1999 r.

Dawny Capitol wg "Ostdeutsche Bau"-Zeitung

45 LAT TEATRU

Teatr Muzyczny-Operetka Wroclawska jako ośrodek kulturotwórczy na Dolnym Śląsku rozpoczął działalność już 27 IX 1945 r. Jednak za dzień powstania Teatru przyjmuje się 21 III 1955 r., kiedy to wystawiono *Zemstę nietoperza* Johanna Straussa w reżyserii Szymona Szurmieja.

Siedziba Teatru Muzycznego mieści się w zabytkowym obiekcie przedwojennego kinoteatru Capitol wybudowanego w 1929 r. Warto nadmienić, że kompleks historycznego Capitolu składał się z trzech budynków integralnie ze sobą związanych: sali widowiskowej na 1100 miejsc kinowo-teatralnych, hotelu oraz części administracyjnej. Obiekt ten, utrzymany w stylu ekspresjonizmu, był ewenementem na skalę Europy. Wszystkie ówczesne przewodniki wymieniały go jako najpiękniejszy kinoteatr kontynentu europejskiego. Wielkie wrażenie robiła jego elewacja z glazurowanej cegły i błyszczące ściany wewnątrz budynku, a wyposażenie w niczym nie ustępowało współczesnym teatrom. Z pożogi wojennej budynek ocalał w okrojonej formie – stracił fronton i kilka pięter, reszty dopełniła modernizacja w stylu panującego wówczas socrealizmu. Kapitałny remont i odrestaurowanie budynku wraz z częściową jego modernizacją przeprowadziła Operetka Wroclawska, będąca dzierżawcą obiektu, w latach 1989/90. Dzięki temu obecna kolorystyka wnętrza nawiązuje do pierwotnego wzoru. Od tego czasu kinoteatr wpisany został w rejestr zabytków i podlega ochronie. Powódź zniszczyła w znacznym stopniu wyposażenie i substancję budowlaną parteru i niższych kondygnacji. Dzięki staraniom Teatru są one obecnie w większości wyremontowane.

Złotymi zgłoskami w historii Teatru zapisali się dyrektorzy: Beata Artemska, Barbara Kostrzewska i Leon Langer – znani artyści polskiej sceny i realizatorzy wybitnych spektakli. Od 1984 r. dzięki dyrektorowi administracyjnemu, a następnie od 1991 r. naczelnemu i artystycznemu – Markowi Rosteckiemu siedziba Operetki została wyremontowana i wyposażona technicznie. Pozwoliło to na rozszerzenie możliwości repertuarowych, przekształcając scenę w Teatr Muzyczny-Operetkę Wroclawską.

W Teatrze pracują wybitni artyści, cieszący się uznaniem i powodzeniem nie tylko we Wrocławiu. Większość z nich to absolwenci wrocławskich uczelni artystycznych. Teatr Muzyczny rokrocznie przyjmuje nowych artystów – lecz coraz trudniej jest zdać egzamin na miejsce w zespole. Podkreślić należy również fakt, iż wysoko wykwalifikowany jest zespół pracowników technicznych, który przyczynia się w znacznej mierze do sukcesów artystycznych teatru. Sukcesy te są wynikiem współpracy z wybitnymi reżyserami, choreografami, dyrygentami i scenografami krajowymi i zagranicznymi. Wysoki poziom artystyczny sprawia, iż otrzymujemy coraz więcej zaproszeń z kraju i za granicą. Od 1992 r. Teatr ciągle zaznacza swoją obecność za granicą. Jest to wynikiem współpracy z impresariami – współproducentami. W koprodukcji z impresariem niemieckim i holenderskim zrealizowano: *Wiederiska krew*, *Hallo, Dolly!*, *Urowadzenie z Seraju*, *Studenta żebraka*, *Hrabiego Luxemburga*, *Ptasznika z Tyrolu*, *Straussgala Koncert*, *Księżniczkę czardasza*. Premiera tych przedstawień odbyły się w Niemczech i Holandii. W ciągu 8 lat Teatr wystawił ponad 300 przedstawień na scenach Niemiec, Danii, Austrii, Francji, Belgii, Holandii, Ukrainy, prezentując się w ważnych ośrodkach kulturalnych, takich jak: Amsterdam, Berlin, Monachium, Dortmund, Essen, Strasbourg, Fulda, Ingolstadt, Garmisch-Partenkirchen, Kijów i in. Teatr Muzyczny współpracuje i prowadzi wymianę artystyczną z pokrewnymi teatrami Kowna i Kijowa. W swojej siedzibie od kilku lat prowadzi działalność pedagogiczną, głównie baletową i taneczną (Szkoła Baletowa, Studio Musicalowe, Młodzieżowy Teatr Tańca) dla uzdolnionych dzieci i młodzieży, tworząc tym samym bogaty ośrodek kulturotwórczy. Od 1955 r. do 2000 r. odbyło się 10.326 przedstawień, 115 premier, a spektakle obejrzało 7.676.682 widzów.

Ukoronowaniem wieloletnich starań obecnego dyrektora oraz wrocławskich władz samorządowych było podpisanie w dniu 13 X 1999 r. aktu notarialnego i wręczenie kluczy do własnej siedziby Teatru. Wydarzenie to jest najważniejszym dotychczasowym osiągnięciem pozwalającym Teatrowi na dalsze, swobodne prowadzenie działalności.

Widownia po remoncie

45. JAHRE DES THEATERS

Das Musiktheater – Operette Wroclaw begann seine Tätigkeit als ein Kulturzentrum in Niederschlesien schon am 27.09.1945. Als Entstehungstag des Theaters wird jedoch der 21.03.1955 angesehen, als die Fledermaus in der Regie von Szymon Szurmiej zum ersten Mal aufgeführt wurde.

Das Theater hat seinen Sitz in einem historischen Bauobjekt, das vor dem Kriege dem Lichtspieltheater Capitol gehörte und 1929 erbaut wurde. Es ist erwähnenswert, daß der geschichtliche Komplex aus drei integral miteinander verbundenen Gebäuden bestand: einem Kino- und Theatersaal mit 1100 Plätzen, einem Hotel und einem Verwaltungsteil. Dieses Objekt im Stil des Expressionismus war im europäischen Maßstab einzigartig. Alle touristischen Führer jener Zeit nannten es das schönste Lichtspieltheater Europas. Einen enormen Eindruck machte seine Fassade aus glasierten Ziegeln und die glitzernden Innenwände. Auch die Einrichtung stand der der anderen Theater damaliger Zeit nicht nach. Aus dem Kriegsbrand blieb das alte Gebäude nur teilweise erhalten, es verlor das Fronton und einige Stockwerke, das seine tat auch noch die Sanierung in dem damals herrschenden Stil des sozialistischen Realismus hinzu. Die Generalrenovierung und die Sanierung des Gebäudes sowie seine Teilmodernisierung wurden in den Jahren 1989/90 von der Operette Wroclaw, die Pächter des Objektes war, durchgeführt. Dank dieser Sanierung knüpft jetzt die Farbgestaltung im Inneren an die Ursprüngliche an. Seitdem wurde das Lichtspieltheater ins Denkmalsregister eingetragen und steht unter Denkmalschutz. Das Hochwasser hat in einem hohen Maße die Einrichtung und die Bausubstanz des Erdgeschosses und der unteren Stockwerke beschädigt. Dank den Bestrebungen des Musiktheaters – Operette Wroclaw werden sie jetzt renoviert.

In das Buch der Geschichte des Theaters haben sich mit goldenen Lettern folgende Direktoren eingetragen: Beata Artemska, Barbara Kostrzewska und Leon Langer – bekannte polnische Bühnenkünstler und Regisseure hervorragender Aufführungen. Dank Marek Rostecki, dem Verwaltungsdirektor seit 1984 und dann seit 1991 dem Haupt- und künstlerischen Direktor, wurde der Sitz der Operette Wroclaw renoviert und technisch ausgestattet. Es erlaubte, die Repertoiremöglichkeiten zu erweitern, indem die Bühne zum Musiktheater – Operette Wroclaw umfunktioniert wurde.

Im Theater arbeiten hervorragende Künstler, die sich nicht nur in Wroclaw einer Anerkennung erfreuen und Erfolge zu verzeichnen haben. Die meisten sind Absolventen der künstlerischen Hochschulen aus Wroclaw. Das Musiktheater nimmt alljährlich neue Künstler an, aber es ist immer schwieriger, die Prüfung zur Aufnahme in das Ensemble zu bestehen. Es ist auch die Tatsache zu unterstreichen, daß die Gruppe der technischen Beschäftigten hochqualifiziert ist und in einem hohen Maße zu künstlerischen Erfolgen des Theaters beiträgt. Diese Erfolge sind Ergebnis der Zusammenarbeit mit hervorragenden in- und ausländischen Regisseuren, Choreographen, Dirigenten und Bühnenbildnern. Das hohe künstlerische Niveau verursacht, daß wir immer mehr Einladungen aus In- und Ausland bekommen. Seit 1992 macht sich das Musiktheater – Operette Wroclaw immer wieder im Ausland bemerkbar. Es ist die Folge der Zusammenarbeit mit Impresarios und zugleich Mitproduzenten. In der Kooperation mit niederländischen und deutschen Impresarios wurden folgende Spektakel in der polnischen und deutschen Sprache realisiert: *Hallo, Dolly!*, *Die Entführung aus dem Serail*, *Bettelstudent*, *Grav von Luxemburg*, *Der Vogelhändler*, *das Straußgalakonzert*, *Die Csárdásfürstin*. Die Erstaufführungen fanden in Deutschland und in den Niederlanden statt. Innerhalb von 8 Jahren hat das Theater über 300 Vorstellungen auf Bühnen Deutschlands, Dänemarks, Österreichs, Frankreichs, Belgiens, Hollands und der Ukraine gegeben, indem es sich in den so wichtigen Kulturzentren präsentierte wie Amsterdam, Berlin, München, Dortmund, Essen, Straßburg, Fulda, Ingolstadt, Garmisch-Partenkirchen, Kiev u. a. Das Musiktheater arbeitet zusammen und hat künstlerischen Austausch mit ähnlichen Theatern aus Kowno und Kiev. In seinen Räumlichkeiten führt es seit einigen Jahren pädagogische Tätigkeit, hauptsächlich im Bereich des Ballets und des Tanzes (Balettschule, Musicalstudio, Jugendtanztheater) für begabte Kinder und Jugend, wodurch ein ergiebiges kulturförderndes Zentrum unterhalten wird. Von 1955 bis 2000 fanden 10.326 Vorstellungen statt, darunter 114 Uraufführungen, die von 7.676.682 Zuschauern gesehen wurden.

Die Krönung der mehrjährigen Bemühungen des gegenwärtigen Direktors und der lokalen Selbstverwaltungsbehörden von Wroclaw war Unterzeichnung am 13.10.1999 der Notariatsakte und Einreichung der Schlüssel zum eigenen Sitz des Theaters. Dieses Ereignis war die wichtigste bisherige Errungenschaft, die dem Theater erlaubt, seine Tätigkeit unbekümmert fortzusetzen.

TEATR MUZYCZNY – OPERETKA WROCŁAWSKA
50 – 020 WROCŁAW, ul. MARSZAŁKA J. PIŁSUDSKIEGO 72
tel. 344 49 16, 343 80 51, tel./fax 343 87 26

DYREKTOR NACZELNY I ARTYSTYCZNY
MAREK ROSTECKI

Z-CA DYREKTORA ds. TECHNICZNYCH
JULIAN GAJOWIAK

GŁÓWNY KSIĘGOWY, Z-CA DYREKTORA ds. EKONOMICZNYCH
WŁADYSŁAWA KOBA

KIEROWNIK MUZYCZNY, ASYSTENT DYREKTORA ds. ARTYSTYCZNYCH
ALAN URBANEK

DYRYGENCI
ALAN URBANEK

BOGUSŁAWA ORZECZOWSKA, MARIA ORACZEWSKA-SKOREK*,
ZBIGNIEW MAŁKOWICZ*, MICHAŁ NESTEROWICZ*

SOLIŚCI

JOLANTA ANDRZEJEWSKA, MARIA CIELEWICZ-GISICZ*,
ELŻBIETA CIEŚLAWSKA*, MAGDALENA CURYK,
JANINA GARBIŃSKA-BUDZIŃSKA*, MONIKA GRUSZCZYŃSKA,
EWA KLANIECKA, ELŻBIETA KŁOSIŃSKA,
ALICJA SAGADYN-BARANOWICZ*, IWONA STANKIEWICZ,
MAŁGORZATA SZEPTYCKA, EWA SZYDŁO, WIESŁAWA WAWRZYŃIAK,
DOROTA WOROŹBICKA, MIROŚLAW BEDNAREK*, ANDRZEJ GAŁŁA*,
WIESŁAW GAWAŁEK, TOMASZ JANCZAK, EDWARD KALISZ*,
RYSZARD KLANIECKI, MAREK KONOPCZAK*, ROBERT KOWALSKI,
MARIAN OGORZELEC, MIROŚLAW OWCZAREK, KRZYSZTOF PAJĄCZKOWSKI,
ZBIGNIEW SASS*, ZDZISŁAW SKOREK*, STANISŁAW STELMASZEK*,
TOMASZ SZTONYK, MAREK SZYDŁO,
HENRYK TEICHERT*, WOJCIECH ZIEMBOLEWSKI

PEDAGOG WOKALISTÓW
FELICJA JAGODZIŃSKA

ASYSTENT REŻYSERA
ELŻBIETA CIEŚLAWSKA

KOREPETYTORZY
ANDRZEJ GAŚNIENIEC, HALINA RACHWALIK

CHÓR

KIEROWNIK CHÓRU
BOGUSŁAWA ORZECZOWSKA
KOREPETYTOR – **WIESŁAW GAWAŁEK**
INSPEKTOR CHÓRU – **BOGDAN RYNCARZ**

AURELIA ADAMCZAK, JOLANTA DEMKÓW, MAŁGORZATA GODOROWSKA,
ELŻBIETA HAWRYLCZAK, KAROLINA JANIK, MARTA KASEK, ANNA KŁĄK,
AGNIESZKA KOWALSKA, REGINA RZECZKOWSKA, MONIKA STĘPIEŃ,
JOLANTA SZCZĘSNA, MONIKA TARAS, ANNA WAJN-WYSOCZAŃSKA,
JULITA WOŹNIAK, MICHAŁ GOGOLEWSKI, WITOLD GROCHOWSKI,
MARCIN KLARMAN, ZBIGNIEW KOŚNICKI, KRZYSZTOF ŁUCZYŃSKI,
MARCIN MAGIERA, BOLESŁAW NEUGEBAUER,
BOGDAN RYNCARZ, SEWERYN WIECZOREK

ZESPÓŁ BALETOWY

KIEROWNIK BALETU
WALDEMAR STASZEWSKI
PEDAGOG BALETU – **GIWI ABESADZE**
KOREPETYTOR – **ANDRZEJ GISICZ**
INSPEKTOR BALETU – **DARIUSZ PSYK**

SOLIŚCI

MAJA ABESADZE, BEATA KAJDANA, ANNA KRYCH, ANNA STASZEWSKA,
JULIA TROJAN, GIWI ABESADZE, NORBERT PLES, WALDEMAR STASZEWSKI,
WŁODZIMIERZ ZAGOZDA, PIOTR ZGONDEK

KORYFEJE

KAMILA BRYZEK-KOWALSKA, AGATA CZYŻEWSKA, EWA FERENC,
ALINA ŁUBIŃSKA, BEATA PISAREK, AŁŁA POTAPOWA, IZABELA PRZEPIÓRSKA,
MONIKA TARNOGRODZKA, JACEK GĘBURA, JANUSZ IDZKIEWICZ, ANDRZEJ KŁAG,
RADOSŁAW PALUTKIEWICZ, WOJCIECH PAWLIŃSKI, DARIUSZ PSYK, MACIEJ TUZ

ZESPÓŁ ORKIESTRY

KIEROWNIK ORKIESTRY
ALAN URBANEK

INSPEKTOR ORKIESTRY
LEONARD CIOSIŃSKI

I SKRZYPCE: **EDWARD MIREK** – koncertmistrz
URSZULA MAĆKOWSKA – z-ca koncertmistrza
MONIKA CETNAROWSKA, MARIAN KURPIOS,
RADOSŁAW BRULIŃSKI, BEATA SOBIERAJ

II SKRZYPCE: **TOMASZ KOLBUSZEWSKI, TOMASZ KUZIO,**
GRZEGORZ KASPERSKI, BARBARA MORYSON, KRYSZYNA ŚLĘZAK

ALTÓWKI: **WIKTOR WOJCIECHOWSKI,**
MARIANNA PIECHA, KATARZYNA BOCZKOWSKA

WIOLONCZELE: **KONRAD KOŻUSZEK,**
MIROŚLAWA LIGNARSKA, DOROTA NOWAK

KONTRABASY: **HENRYK SZYMECKI, PIOTR WORONIECKI**

FLETY: **JOANNA WAGNER, PIOTR GŁOSZ, RENATA SCHUBERT**

OBOJE: **RENATA WIĘCLEWSKA, MIROŚLAWA PAJĄCZKOWSKA**

KLARNETY: **WITOLD DOROBA, BARBARA BARAN, MACIEJ CHROBAK**

FAGOTY: **ANDRZEJ FIUTEK, PIOTR BARAN, JÓZEF TAUT**

TRĄBKI: **GRZEGORZ MALINIAK, MIROŚLAW SIODŁOWSKI**

WALTORNIE: **ROBERT MATCZAK, RADOSŁAW PACHOLEK, HENRYK LIS**

PUZONY: **LEONARD CIOSIŃSKI, JAN CHOWANIEC**

PERKUSJA: **ANDRZEJ WALOSZCZYK, JAN KAMIŚIŃSKI**

AKORDEON: **MARIAN SZCZEBAK**

KOORDYNATOR PRACY ARTYSTYCZNEJ
ELŻBIETA DĄBROWSKA

KIEROWNIK SCENY
WIESŁAW HUTNIK

KIEROWNIK PRACOWNI REALIZACJI ŚWIATŁA
RYSZARD ŻURAKOWSKI

AKUSTYCY – **ARTUR POPLAWSKI, TOMASZ KOCHANIEC**

INSPICJENCI

JOLANTA KAWALEC, WOJCIECH KUPCZYŃSKI, EWA URBAN

SUFLER – **JANINA GARBIŃSKA-BUDZIŃSKA**

KIEROWNIK DZIAŁU ORGANIZACJI WIDOWNI I OBSŁUGI WIDZÓW
GRAŻYNA LISIECKA-ŚLESIAK

KIEROWNIK DZIAŁU WYDAWNICTW I REKLAMY
IZA RYLSKA

KIEROWNIK DZIAŁU ADMINISTRACYJNEGO
TERESA SOBCZAK

KIEROWNIK PRACOWNI KRAWIECKIEJ DAMSKIEJ I MĘSKIEJ
JAN HETMANOWSKI

Z-CA KIEROWNIKA PRACOWNI KRAWIECKICH
STANISŁAWA ZALEWSKA

KOORDYNATOR PRODUKCJI KOSTIUMÓW – **ZOFIA STARZYK**

TAPICER – **JAN GUDRA**
MONTAŻYSTA – **ZBIGNIEW PAKUŁA**
REKWIZYTOR – **MAREK SOBCZAK**

BIBLIOTEKARZ – **ANDRZEJ WIERZBIŃSKI*, DOROTA KOZAKOWSKA**

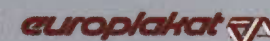
WYDAWCA – **TEATR MUZYCZNY – OPERETKA WROCŁAWSKA**

ZDJĘCIA – **MAREK GROTOWSKI, KRZYSZTOF BANDAREK,**
BARTIOMIEJ SOWA, KRZYSZTOF CZAJKA

PROJEKT OKŁADKI – **MONIKA GRABAN, RADEK DĘBNIAK**
PROJEKT, REDAKCJA – **IZA RYLSKA**

W PROGRAMIE WYKORZYSTANO PROJEKTY SCENOGRAFII
MONIKI GRABAN I RADKA DĘBNIAKA

OPRACOWANIE GRAFICZNE, SKŁAD KOMPUTEROWY: **STUDIO DTP – CO JEST GRANE**
PATRONAT MEDIALNY

M U S I C A L

CHICAGO

FRED EBB & BOB FOSSE MUZKA JOHN KANDER TEKSTY FRED EBB LISETTO

na podstawie sztuki Chicago Maurine Dallas Watkins
Michał Roniker - przekład Wojciech Młynarski - przekład piosenek Aleksander Mazur - kierownictwo muzyczne
Waldemar Staszewski - choreografia Monika Graban, Radek Dębniak - scenografia, kostiumy
Robert Skolmowski - inscenizacja i reżyseria.

TEATR
MUZYCZNY
OPERETKA WROCŁAWSKA
dyrektor naczelny i artystyczny - Marek Rostocki

PREMIERA
29.04.2000

PATRONAT MEDIALNY

SPONSOR REKLAMY

